

2021. április 11. – Húsvét 2. vasárnapja – Jn 20,19-31 – „Segítő kéz nélkül nehéz járnom utam”

A mai evangéliumot sokféle szempontból lehetne megközelíteni. Lehetne beszélni arról, hogyan tudott a feltámadt Krisztus zárt ajtókon keresztül megjelenni, majd enni a tanítványokkal. Lehetne elmélkedni arról, hogy a hitetlenkedő Tamás miként jutott hitre. Vagy arról, hogy milyen fontos a békességkívánással indított küldés. Most mégis egy, a keresztény élet szempontjából különösen lényeges dolgot szeretnék kiemelni – még akkor is, ha kissé ünneprontónak tűnik.

A „Bokor” közösség a *hármaskötél*et tartja olyan gyakorlatnak, amely megtart és előrevisz a jézusi úton. Az első az imádság, az Isten-kapcsolat. Nem kétséges, hogy mindenki egyetért. A harmadik a kisközösség. Talán erről sincs vita, tehát hogy a társak megtartó ereje megkérdőjelezhetetlen. A második kötélek, amiről most szeretnék gondolkodni, a lelkivezető! Ezen a téren mintha lennének problémák... A Katolikus Egyház Katekizmusa így nevezi: bűnbánat, kiengesztelődés, gyónás, megtérés.

Első megjelenésekor a feltámadt Krisztus az apostolaira lehelt, és azt mondta *„Akinek megbocsátjátok bűneit bocsánatot nyer...”* Súlyos dolgot bízott rájuk és utódaikra, mert a bűnöket egyedül Isten bocsáthatja meg. Hitünk szerint ezzel alapította meg Jézus a bűnbánat szentségét. Mondhatjuk a keresztény életben megtorpanás utáni újrakezdéshez adott építő pillérnek. Miért „rontja” Jézus az ünnepi alkalmat? Nem várhatott volna? Nem gondolom, hogy célzást akart tenni apostolainak gyáva viselkedésére!

Szomorú tapasztalat, hogy a jézusi úton járás alkalmas eszköze miként devalválódott az idők folyamán! (Tisztelet a kivételeknek, akik helyesen élnek vele!) Gyermekkoromban az elsópénteki gyónás természetes volt. Az „évente gyónjál” egyházi parancs és az olyan gyónások, hogy „nem öltöm, nagyot nem csaltam, a többi bűnnek alávetem magam”... kilúgozták a gyónás, a bűnbánat igazi értelmét. Így már nem jelenthetett előrelépést Jézus követésében. Ma tovább gyérült a gyónók száma. Megfontolandó, hogy ugyanakkor az „egész templom áldozik”, ez külön elmélkedés témája lehetne.

Vissza kellene adni vagy újra fel kellene fedezni a bűnbánat szentségében rejlő lehetőséget. No, nem arra gondolok, hogy pár „bűnöcskével” betérdelni a gyóntatószékbe, és elmormolni a kapott elégtételt. Az őszinte bánatra, a jobbá lenni akarásra gondolok. Mivel mindnyájan saját magunk védőügyvédjei vagyunk, „megdumáljuk még a Jóistent is”. Ezért szükséges egy megerősítő ember, mert „magamat megkötni nehéz”. Egy segítő személy, akinek őszintén beszámolhatok mindennapjaimról, az időm felhasználásáról, az imaéletemről, a szolgáló szeretetről, az apostolkodásomról..., mindarról, amit a saját lelkitükroemben megfogalmaztam.

Ünneprontó volt Jézus? Zavaró vagyok e témával? Van-e „embered”, akivel Isten elé helyezed életviteledet? Nem kellene-e keresni azt a valakit, aki őszinte bűnbánatod, jobbá levésed segítője, aki előtt rendszeresen beszámolhatsz elhatározásaid teljesüléséről?...

Egy a fontos: Ne legyünk langyosak! Ne legyünk „átlagkeresztények”. Még a hideget, a kételkedőt is jobban szereti az Úr, ahogy a laodiceai egyházhoz írt levélben olvasható: *„Ismerem tetteidet. Nem vagy sem hideg, sem meleg. De mivel langyos vagy, kivetlek szájamból.”*

Horváth József, Tata